

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/62/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113237496
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Štíftová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1113237496.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Štíftovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a Mgr. Daniely Drnákovej v spore žalobcu: HÍLEK a spol., a.s., Vajanského 24, Senica, IČO: 36 239 542, zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Nemčekom, Čajkovského 5, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody vo výške 292.939,11 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 5C/165/2013-218, zo dňa 9.12.2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom žalobu zamietajúcom výroku potvrdzuje.
- II. Odvolanie proti výroku, ktorým súd prvej inštancie návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, odmieta.
- III. Žalovanej priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudok súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol; návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 9.12.2020 zamietol; žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou (podanou primárne ako návrh na vydanie platobného rozkazu) doručenou súdu 4.11.2013 domáhal proti žalovanej titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zaplata náhrady škody vo výške 333.512,04 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 333.512,04 eura a náhrady trov konania, spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Tvrdil, že bola proti nemu ako povinnému vedená exekúcia súdnou exekútorkou B. V. M. pod sp. zn. EX 6/2010. Exekučným titulom bol rozsudok Okresného súdu Senica č. k. 8Cb/5/2005-318 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/143/2007-249. Exekútorka v exekúcii vymohla od žalobcu spolu sumu vo výške 320.537,78 eura. Na základe podnetu žalobcu na podanie mimoriadneho dovolania generálny prokurátor Slovenskej republiky napadol 22.11.2010 rozsudok Okresného súdu Senica mimoriadnym dovolaním, ktoré Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 1 MOBdo 6/2010, zo dňa 30.6.2011 zamietol. Žalobca rozsudok najvyššieho súdu napadol sťažnosťou na Ústavnom súde SR. Ústavný súd nálezom sp. zn. III.ÚS 492/2011-28, zo dňa 31.1.2012 okrem iného rozhodol o zrušení rozsudku Najvyššieho súdu SR a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR následne uznesením sp. zn. 1 MOBdo 2/2012, zo dňa 30.11.2012 o mimoriadnom dovolaní rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Trnave a Okresného súdu Senica okrem výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku o zaplata zmluvnej pokuty zamietol, zrušil pre ich nezákonnosť, spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení

veci a vec vrátil Okresnému súdu Senica na ďalšie konanie. Uznesenie Najvyššieho súdu SR nadobudlo právoplatnosť 7.2.2013. Ako škodu spôsobenú orgánom verejnej moci si žalobca uplatnil okrem sumy vymoženej od žalobcu ako povinného v exekučnom konaní vo výške 320.537,78 eura tiež sumu 9.585,26 eura, ako účelne vynaložené trovy konania vedeného pred Okresným súdom Senica, sp. zn. 8Cb/5/2005 vrátane trov právneho zastúpenia a sumu 3.389 eur ako účelne vynaložené trovy konania vedeného pred Krajským súdom v Trnave, sp. zn. 21 Cob/133/2009.

2. Podaním doručeným súdu 4.9.2014 vzal žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie sumy vo výške 40.572,93 eur pozostávajúcej z trov oprávneného v exekučnom konaní vo výške 942,36 eura a trov súdnej exekútorky vo výške 39.630,57 eura. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 5C/165/2013-132, zo dňa 17.9.2014 konanie v časti o zaplatenie 40.572,93 eura zastavil.

3. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca splnil podmienku predpísanú v § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a že žalovaná nárok predbežne prerokovala. Žalobca nárok odvodzoval od nezákonného rozhodnutia, resp. rozhodnutí, rozsudkov Okresného súdu Senica, č. k. 8Cb/5/2005-318, zo dňa 9.12.2008 a rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/133/2009-355, zo dňa 19.11.2009, zrušených uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. I MOBdo 2/2012, zo dňa 30.11.2012, okrem výroku ktorým súd žalobu vo zvyšku o zaplatenie zmluvnej pokuty zamietol. V tomto smere uviedol, že možno konštatovať preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia žalobcom. Priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci však v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vyžaduje kumulatívne (súčasné) splnenie aj ďalších podmienok a to vznik škody v príčinnej súvislosti (v dôsledku) s nezákonným rozhodnutím, ktorých splnenie v prípade žalobcu absentuje, preto nebolo zo strany súdu možné prijať záver o vzniku nároku žalobcu na náhradu škody v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a žalobe žalobcu vyhovieť.

4. Súd prvej inštancie poukázal na konštantnú judikatúru, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 31.5.2006, sp. zn. 4 Cdo 199/2005, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 361/2009, v zmysle ktorých náhrady škody voči štátu sa možno domáhať až potom, čo sa nepodarilo vymôcť bezdôvodné obohatenie od toho, kto sa v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu obohatil. Inými slovami, ak poškodenému ako veriteľovi svedčí právo voči jeho dlžníkovi, ktoré môže úspešne uplatniť, nevzniká mu voči štátu nárok na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci z dôvodu, že škoda ešte nevznikla. Na uvedené judikované závery poukázal aj nadriadený súd, Krajský súd v Bratislave v uznesení č. k. 6Co/128/2015-144, zo dňa 29.4.2015, ktorým rozhodoval o odvolaní žalobcu voči uzneseniu konajúceho súdu o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konanie.

5. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.5.2020, sp. zn. 6 Cdo 184/2018, v zmysle ktorého náhrada škody z výkonu verejnej moci proti štátu (jeho prípadná zodpovednosť), nemá povahu všeobecného inštitútu, ktorý by ako jediný reparoval všetky potenciálne škody vzniknuté poškodenému subjektu. Nemožno preto pripustiť, aby sa poškodení domáhali náhrady škody priamo proti štátu bez toho, aby sa aspoň pokúsili vymôcť dlžné peniaze od toho, kto sa na ich úkor, a to prípadne aj za pričinenia štátu, bezdôvodne obohatil. Vznik škody je totiž poškodený povinný preukázať, a v tomto ohľade nie je postačujúce len tvrdenie žalobcu, že sa na primárnom dlžníkovi ničoho nedomôže.

6. Na podporu záveru o absencii vzniku škody na strane žalobcu v súvislosti s ním označenými nezákonnými rozhodnutiami zdôraznil, že z vykonaného dokazovania je nesporné, že žalobcovi svedčí právo priamo proti dlžníkovi O. O., ktorý sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil. Žalobca si nárok uplatnil v súdnom spore (pôvodne vzájomný návrh, konanie vedené pred Okresným súdom Senica, toho času prerušené pre konkurz vyhlásený na majetok žalovaného) v rozsahu totožnom ako nárok voči štátu uplatnený v tomto konaní. Zároveň si prihlásil svoju splatnú pohľadávku do konkurzu na majetok úpadcu O. O.. Žalobu žalobcu podanú voči štátu preto nemožno vyhodnotiť inak ako podanú predčasne a to bez ohľadu na to, že na majetok dlžníka žalobcu bol vyhlásený konkurz. Ak totiž aj žalobca v konkurze svoju pohľadávku nevymôže, po ukončení konkurzu bude pokračovať konanie o žalobe žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom bez rozhodnutia o nej nemožno ustáliť vznik škody na strane žalobcu a jej výšku v spore voči štátu.

7. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nepreukázal vznik škody spočívajúci v nezákonnom rozhodnutí a taktiež nepreukázal príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím, súd prvej inštancie žalobu v zmysle § 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. a), d), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 15 ods. 1 zákona, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., zamietol. Záverom poukázal na skutočnosť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. 11. 2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

8. Súd prvej inštancie postupom podľa § 162 ods. 3 C. s. p. rozhodol v rozhodnutí vo veci samej (výrok II.) tiež o návrhu žalobcu prednesenom na pojednávaní 9.12.2020 na prerušenie konania na čas do právoplatného skončenia konkurzného konania, vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 23K/8/2014 (v poradí treťom, z totožného dôvodu druhom), ktorý pre nedostatok dôvodov podľa § 162 ods. 1 a § 164 C. s. p. ako nedôvodný zamietol. Ako bolo naznačené, súd prvej inštancie o totožnom návrhu žalobcu, aj keď za platnosti predchádzajúcej procesnej úpravy danej Občianskym súdnym poriadkom, konkrétne § 109 ods. 2 O. s. p. nahradeného § 164 C. s. p. rovnakého obsahu, rozhodol uznesením č. k. 5C/165/2013-138, zo dňa 26.1.2015, právoplatného v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/128/2015-144, zo dňa 29.4.2015, v ktorom oba sudy, prvoinštančný aj odvolací zhodne dospeli k záveru, že nie sú dané dôvody na prerušenie konania z dôvodu, že v konkurznom konaní sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie v tomto konaní.

9. Žalovaná, bola v spore v celom rozsahu úspešná, preto by jej v súlade so zásadou úspechu podľa § 255 ods. 1 C. s. p. patrila náhrada trov konania v rozsahu 100 %. Vzhľadom na to, že zo spisu vyplýva, že žalovanej žiadne trovy nevznikli, v súlade s čl. 17 základných princípov C. s. p. súd prvej inštancie rozhodol, že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva (R 72/2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.2.2018, sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

10. Proti výrokom I. a II. rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e) a h) C. s. p. a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p. bola námietka, že v záhlaví napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uvádza ako predmet sporu (označenie prejednávaneho sporu) náhradu škody vo výške 333.512,04 eura s príslušenstvom, čo je pôvodný predmet sporu podľa pôvodnej žaloby žalobcu podanej na tento súd dňa 4.11.2013, kedy začalo súdne konanie v tejto právnej veci. Z odseku 3. odôvodnenia napadnutého rozsudku výslovne vyplýva, že po čiastočnom späťvzatí žaloby žalobcom v podaní zo dňa 4.9.2014 súd prvej inštancie uznesením č. k. 5C/165/2013-132 zo dňa 17.9.2014 konanie v časti o zaplatenie istiny 40.572,93 eura zastavil. Predmetom sporu a konania na súde prvej inštancie po tomto čiastočnom zastavení konania a aj v čase vyhlásenia rozsudku tak zostala už len istina vo výške 292.939,11 eura s príslušenstvom a o tomto predmete sporu mal rozhodovať súd prvej inštancie aj v napadnutom rozsudku. Súd prvej inštancie si musel byť vedomý tejto zmeny v predmete sporu, nakoľko už aj pri rozhodovaní po tejto zmene a ešte pred napadnutým rozsudkom konal a rozhodoval o istine vo výške 292.939,11 eura s príslušenstvom, ako to preukázateľne vyplýva z jeho uznesenia č. k. 5C/165/2013-170 zo dňa 26.1.2016, ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania. Pokiaľ súd prvej inštancie rozhodoval napadnutým rozsudkom o náhrade škody vo výške 333.512,04 eura s príslušenstvom, postupoval v rozpore s § 216 a § 217 ods. 1 C. s. p. a konanie na súde prvej inštancie má potom vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, konkrétne vo výroku I. napadnutého rozsudku, v ktorom súd žalobu zamietal v celom rozsahu, t. j. v rozsahu náhrady škody vo výške 333.512,04 eura s príslušenstvom, hoci v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku už náhrada škody v tejto výške predmetom sporu nebola. V čase vyhlásenia napadnutého rozsudku bola predmetom sporu náhrada škody vo výške 292.939,11 eura s príslušenstvom. Súd prvej inštancie rozhodoval napadnutým rozsudkom o náhrade škody vo výške 333.512,04 eura s príslušenstvom, teda nad rámec žalobného návrhu, čo spôsobuje zmatečnosť rozsudku a podľa názoru žalobcu by mal byť napadnutý rozsudok už len z tohto dôvodu odvolacím súdom zrušený.

11. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces, pričom poukázal na § 220 ods. 2 C. s. p., ktorý obsahuje náležitosti odôvodnenia rozhodnutia. V odseku 5 odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie vysvetľuje dôvody, na základe ktorých na pojednávaní dňa 9.12.2020 uznesením rozhodol, že nevykoná dôkaz navrhnutý žalobcom, ktorý na tomto pojednávaní navrhol, aby súd od správcu konkurznej podstaty úpadcu O. O. vyžiadal vyjadrenie o stave konkurzu a pravdepodobnosti uspokojenia pohľadávky žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia, prihlásenej žalobcom do tohto konkurzu. Odôvodnenie nevykonania dôkazu navrhnutého žalobcom nie je v súlade s odôvodnením, ktoré súd prvej inštancie uviedol na pojednávaní dňa 9.12.2020 (viď str. 4 zápisnice z tohto pojednávania), na ktorom sa súd vyjadril, že tento dôkaz považuje za nadbytočný, nakoľko nemá dôkaznú silu spoľahlivo preukázať vznik škody na strane žalobcu. Ako vyplýva zo zápisnice z uvedeného pojednávania, žalobca požiadavku na zabezpečenie tohto dôkazu priamo súdom odôvodnil tým, že správca konkurznej podstaty nemá zákonnú povinnosť reagovať na takúto žiadosť žalobcu, čím chcel žalobca odôvodniť svoju právnu neistotu v prípade podania takejto žiadosti. Odôvodnenie súdu prvej inštancie k nevykonaniu dôkazu navrhnutého žalobcom považoval za nepresvedčivé nielen s prihliadnutím na vyššie uvedené stanovisko žalobcu, ktorým súdu vysvetľoval svoju požiadavku na obstaranie tohto dôkazu priamo súdom, ale je nepresvedčivé až nepochopiteľné aj z toho dôvodu, že súd prvej inštancie už na druhom pojednávaní konanom dňa 17.9.2014 uviedol, že pre ustálenie výšky škody, ktorú považuje v konaní za spornú, je potrebné doplniť dokazovanie a zistiť stav konkurzného konania O. O. (viď zápisnicu z tohto pojednávania). Súd prvej inštancie teda pre ustálenie výšky škody považoval za potrebné poznať stav uvedeného konkurzného konania, ale na pojednávaní dňa 9.12.2020 už vykonanie takého dôkazu označil za nadbytočné. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., treba preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.1.2019, sp. zn. 6 Cdo 98/2017). Podľa názoru žalobcu dôvodom pre nevykonanie dôkazu navrhnutého žalobcom na pojednávaní dňa 9.12.2020 mohli byť aj prieťahy v tomto konaní, ktoré boli zapríčinené nevykonávaním procesných úkonov súdom prvej inštancie v období od 2.9.2016 (dátum doručenia potvrdzujúceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/146/2016-194 Okresnému súdu Bratislava I) do 5.10.2020 (dátum predvolania Okresného súdu Bratislava I na pojednávanie nariadené na deň 9.12.2020) a časová tieseň konajúceho sudcu, do ktorej sa v dôsledku týchto prieťahov v konaní dostal. Za nepresvedčivé a naviac svojvoľné (arbitrárne) považuje žalobca ďalej odôvodnenie napadnutého rozsudku v odseku 16, v ktorom sa súd prvej inštancie vyjadruje o žalobe ako o podanej predčasne a v poslednej vete uvádza: „Ak totiž aj žalobca konkurze svoju pohľadávku nevyvíja, po ukončení konkurzu bude pokračovať konanie o žalobe žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom bez rozhodnutia o nej nemožno ustáliť vznik škody na strane žalobcu a jej výšku v spore voči štátu“. Arbitrárosť citovaného odôvodnenia súdu je daná už tým, že súd neuvádza žiadnu právnu normu, z ktorej vychádzal pri svojom závere o možnosti žalobcu pokračovať v konaní o žalobe o pohľadávke na vydanie bezdôvodného obohatenia v prípade, ak v konkurze túto pohľadávku nevyvíja. Tento záver súdu prvej inštancie považoval za nesprávny a nemajúci oporu v právnej úprave konkurzu vyplývajúcej zo zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“), z ktorého dal do pozornosti § 47 ods. 4: V konaniach prerušených podľa odseku 1 možno pokračovať na návrh správcu; správca sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu. Ak návrh na pokračovanie v konaní nie je podaný do konca prvej schôdze veriteľov, súd vyzve správcu a dlžníka, prípadne nerozlučných spoločníkov na strane dlžníka na jeho podanie v lehote nie kratšej ako 30 dní. Ak správca v určenej lehote nevyjadrí s pokračovaním v konaní súhlas, súd pokračuje v konaní s dlžníkom, ak pokračovanie v konaní v určenej lehote navrhne dlžník alebo prípadní nerozluční spoločníci dlžníka. Nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní v určenej lehote má účinky späťvzatia žaloby.

12. Okrem výroku I. napadnutého rozsudku odvolaním napáda aj výrok II., v ktorom súd návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 9.12.2020 zamietol; odôvodnenie tohto výroku podáva súd prvej inštancie

v odseku 19 napadnutého rozsudku nepresvedčivo, iba s poukazom na obdobné predchádzajúce dva návrhy žalobcu a rozhodnutia o nich, ale nijakým spôsobom sa už v napadnutom rozsudku nevysporiadava s odôvodnením tohto návrhu žalobcu na pojednávaní dňa 9.12.2020, na ktorom uviedol (viď zápisnica z tohto pojednávania): „Zároveň vzhľadom na vyslovený právny názor súdu na predídanie toho, aby sa žalobca nedostal do právnej neistoty pre hrozbu vzniku premlčania v dôsledku uplynutia subjektívnej premlčacej doby práva na náhradu škody podáva návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konkurzného konania, vedeného na Okresnom súde Trnava, pod sp. zn. 23K 8/2014“. Navyiac v napadnutom rozsudku absentuje aj znenie ustanovení § 162 ods. 1 a § 164 C. s. p., podľa ktorých súd prvej inštancie posudzoval návrh žalobcu na prerušenie konania.

13. Brojil, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom uviedol, že zistenie možnosti, resp. rozsahu uspokojenia pohľadávky žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 280.907,21 eura s príslušenstvom, ktorú si prihlásil v konkurze vyhlásenom na majetok O. O., považuje za rozhodujúcu skutočnosť pre určenie výšky škody vymáhanej v tomto spore od žalovanej. Prihlásenie tejto pohľadávky žalobcu do konkurzu je zákonom (ZKR) predvídaným spôsobom vymáhania a uspokojovania tejto pohľadávky. Ešte pred vyhlásením tohto konkurzu si žalobca uvedenú pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 280.907,21 eura s príslušenstvom uplatnil proti O. O. na Okresnom súde Senica v konaní č. k. 8Cb/17/2013. To sú skutočnosti, ktoré spofahlivo zistil a považuje ich za nesporné aj súd prvej inštancie (odsek 6 odôvodnenia rozsudku). Súd prvej inštancie v rozsudku (odseky 14 a 15 odôvodnenia) poukazuje na konštantnú judikatúru, konkrétne na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 199/2005, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 361/2009 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 184/2018 zo dňa 28.5.2020. Z týchto rozhodnutí v napadnutom rozsudku aj cituje, avšak v citovanom texte z týchto rozhodnutí sa tiež uvádza, že náhrady škody voči štátu sa možno domáhať až po tom, čo sa nepodarilo vymôcť bezdôvodné obohatenie od toho, kto sa v dôsledku nezákonného rozhodnutia obohatil, resp. že nemožno pripustiť, aby sa poškodení domáhali náhrady škody priamo proti štátu bez toho, aby sa aspoň pokúsili vymôcť dlžné peniaze od toho, kto sa na ich úkor bezdôvodne obohatil. Žalobca urobil na vymoženie svojej pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia od O. O. všetky právny poriadkom Slovenskej republiky predvídané úkony - podal žalobu na Okresnom súde v Senici v konaní, ktoré bolo zo zákona prerušené vyhlásením konkurzu na majetok O. O. a pokiaľ by správca nepodal návrh na pokračovanie v tomto konaní, nastali by účinky späťvzatia žaloby v zmysle § 47 ods. 4 ZKR, teda pokračovanie v tomto konaní nezávisí od vôle žalobcu, ako sa mylne domnieva súd prvej inštancie (odsek 16 odôvodnenia Rozsudku). Tú istú pohľadávku si žalobca neskôr prihlásil predpísaným spôsobom v konkurze vyhlásenom na majetok O. O.. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 9.12.2020, na ktorom vyhlásil rozsudok, odmietol vykonať žalobcom navrhnutý dôkaz vyžiadaním vyjadrenia od správcu konkurznej podstaty O. O. o stave konkurzu a pravdepodobnosti uspokojenia pohľadávky žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia prihlásenej do tohto konkurzu, čím zabránil zisteniu skutočností rozhodujúcej pre posúdenie dôvodnosti žaloby v otázke výšky škody, ktorú v dôsledku toho nebolo možné zistiť a ustáliť. Judikatúra, na ktorú v napadnutom rozsudku poukazuje súd prvej inštancie, pritom nerieši prípad prejednávaný v tomto súdnom spore, kde na majetok dlžníka bezdôvodného obohatenia (O. O.), ktorý získal bezdôvodné obohatenie v dôsledku nezákonných súdnych rozhodnutí, súd vyhlási konkurz a je otázne či, resp. v akom rozsahu bude v tomto konkurze uspokojená pohľadávka veriteľa na vydanie tohto bezdôvodného obohatenia, ktorý si voči štátu uplatňuje v inom konaní náhradu škody spôsobenú tými istými nezákonnými rozhodnutiami. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vznik škody, keď uviedol, že škoda žalobcovi nevznikla. Takýto právny názor súdu prvej inštancie je podľa žalobcu predčasný, nakoľko nezisťoval z konkurzu na majetok O. O., či pohľadávka žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia bude uspokojená resp. v akom rozsahu. Bližšie odôvodnenie potreby zisťovania tejto skutočnosti obsahuje bod 3. odvolania.

14. Za nesprávne právne posúdenie považuje aj zamietnutie návrhu na prerušenie konania, pričom poukázal na § 164 C. s. p. s tým, že podľa výsledku konkurzného konania, vedeného v konkurze na majetok O. O. na Okresnom súde Trnava sp. zn. 23K/8/2014 sa ukáže, či resp. v akom rozsahu bude pohľadávka žalobcu vo výške 280.907,21 eura s príslušenstvom na vydanie bezdôvodného obohatenia uspokojená, teda vymožená. Táto otázka má význam pre rozhodnutie súdu v tomto súdnom spore, a to pre posúdenie vzniku škody a jej výšky, za ktorú štát (žalovaná) zodpovedá. Prerušenie tohto konania je pre žalobcu významné aj z hľadiska právnej istoty v otázke premlčania jeho nároku na náhradu škody voči štátu, ak by konanie o jeho žalobe o tomto nároku nezačalo, resp. neprebiehalo až do

skončenia konkurzného konania vedeného v konkurze na majetok O. O. na Okresnom súde Trnava sp. zn. 23K78/2014. K tomuto hľadisku súd prvej inštancie však stanovisko nezaujal.

15. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadala, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že z vykonaného dokazovania je nesporné, že žalobca sa voči Slovenskej republike domáha nároku, ktorý si uplatnil v samostatnom konaní titulom bezdôvodného obohatenia voči O. O. a v súčasnosti sa ho domáha v konkurznom konaní. Rovnako je nesporné, že žalobcov návrh na prerušenie konanie bol už raz právoplatne zamietnutý. Ozrejmila, že zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci 1/ nezákonné rozhodnutie, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Okrem uvedeného tieto podmienky musia byť v súdnom konaní náležite preukázané, nakoľko len pravdepodobný záver o ich splnení, príp. splnení len niektoej z nich, je nepostačujúci. Požiadavka na kumulatívne splnenie podmienok vzniku zodpovednosti štátu vedie k tomu, že ak nie je splnená čo i len jedna z nich, nároku na náhradu škody nemožno vyhovieť bez ohľadu na to, že sú splnené podmienky ostatné. V zmysle ustálenej súdnej praxe sa skutočnou škodou rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré by bolo potrebné vynaložiť na uvedenie veci do predošlého stavu. Táto škoda musí byť určená a predovšetkým, dôkazné bremeno o jej existencii a výške zaťažuje žalobcu.

16. K vade podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p. uviedla, že označenie prejednávaneho sporu podľa § 220 ods. 1 C. s. p. nepredstavuje vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nakoľko čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom je jednoznačne uvedené v bode 3 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žaloba žalobcu bola zamietnutá pre nepreukázanie základnej podmienky, a to existencie samotnej škody na strane žalobcu, a preto jej výška, resp. výška uvedená v záhlaví rozsudku, v tomto konkrétnom prípade nie je okolnosťou, ktorá bola podstatná pre rozhodnutie vo veci. Bola názoru, že ak žalobca považuje záhlavie napadnutého rozsudku za nesprávne, mal možnosť v zmysle § 224 C. s. p. požiadať o opravu, pretože i keď žalovaná považuje označenie prejednávaneho sporu, tak ako ho vykonal súd prvej inštancie, za logické a správne (zodpovedajúce predmetu konania vymedzenému v žalobe), ide prinajlepšom o formálnu úpravu rozhodnutia, ktorá nepredstavuje naplnenie žiadneho odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 C. s. p.

17. Žalovaná nevzhladá ani naplnenie žalobcom uvedeného odvolacieho dôvodu § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. Vychádzajúc z doterajšieho priebehu konania, v ktorom odvolací súd v uznesení zo dňa 29.4.2015, č. k. 6Co/128/2015-144, konštatoval neexistenciu škody na strane žalobcu ako aj predčasnosť podania žaloby, považuje argumentáciu žalobcu o nepresvedčivosti a svojvoľnosti napadnutého rozsudku za absurdnú. Taktiež Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 9.9.2015, sp. zn. 8Cdo/517/2015 konštatoval, že „odôvodnenie uznesenia súdu prvého stupňa (o zamietnutí návrhu na prerušenie konania pozn. žalovanej) a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepresvedčivé a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces. Súd prvej inštancie zohľadnil celkový priebeh konania, poukázal na otázku vzniku škody na strane žalobcu, ako na otázku podstatného významu pre toto konanie, a túto vyriešil jasne, stručne, výstižne a v súlade s príslušnou judikatúrou. Totožné možno konštatovať aj o dôvodoch pre zamietnutie návrhu na prerušenie konania.

18. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) a písm. h) C. s. p. opätovne poukázala na to, že žalobca nepreukázal vznik škody ako základnej podmienky úspešnosti svojho nároku. V súčasnosti prebieha konkurzné konanie, v ktorom si žalobca uplatnil svoju pohľadávku z nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. To, že konkurzné konanie ešte nebolo ukončené, je rozhodujúcou skutočnosťou pre toto konanie, ktorá bola súdom prvej inštancie vyhodnotená správne, pričom s týmto záverom sa už raz odvolací súd stotožnil. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku pri riešení otázky, či žalobcovi vznikla škoda, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 199/2005, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 184/2018 a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 361/2009. Otázka konkurencie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. s nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia bola súdom prvej inštancie vyriešená správne, nakoľko bola vyriešená v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, a to tak, že škoda podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nevzniká, ak má žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. nárok

na vydanie bezdôvodného obohatenia má prednosť pred nárokom na náhradu škody. Pre doplnenie uviedla, že táto otázka bola totožne vyriešená aj v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 9/2016, sp. zn. 4 MCdo 3/2014, sp. zn. 6 Cdo 27/2016 a Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2012, sp. zn. II. ÚS 17/2013, sp. zn. III. ÚS 45/2008. Pre úplnosť zopakovala aj správny právny názor už raz vyslovený odvolacím súdom v uznesení zo dňa 29.4.2015, č. k. 6Co/128/2015-144, o tom že, „žalobcovi ani žiadna škoda nevznikla a táto vznikne až v prípade nevykonalia nároku voči O. O.. Teda predmetný návrh na náhradu škody je podaný predčasne.“ Podľa názoru žalovanej je takéto právne posúdenie veci súdom prvej inštancie správne, jednoznačné, dostatočne odôvodnené a v súlade so skôr vysloveným názorom odvolacieho súdu, a to vrátane posúdenia návrhu žalobcu na prerušenie konania.

19. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil 27.2.2024.

20. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby; žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozsudku, a ktoré by boli spôsobilé z hľadiska vecnej a právnej argumentácie privodiť zmenu napadnutého rozsudku v jeho prospech.

21. K námietke žalobcu, že konanie má tzv. inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď je v záhlaví napadnutého rozsudku uvedený predmet konania o náhradu škody 333.512,04 eura s príslušenstvom, čo je pôvodný predmet sporu, hoci predmetom sporu po čiastočnom späťvzatí žaloby zostala už len istina 292.393,11 eura s príslušenstvom, odvolací súd uvádza, že tzv. inou vadou konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p. sa rozumie procesná vada, ktorá nespadá pod ostatné odvolacie dôvody, pričom jej základom je pochybenie v procesnom postupe súdu. Medzi také vady patrí napr. porušenie ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov (napr. osoba, ktorá mala byť vypočutá ako svedok, bola vypočutá ako strana, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s ustanoveniami o vykonávaní tohto dôkazu a pod.), odklon odvolacieho súdu od skutkových záverov súdu prvého stupňa bez zopakovania dôkazov alebo doplnenia dokazovania, nesplnenie poučovacej povinnosti a pod. V závislosti od konkrétnych okolností môže vyššie uvedený nesprávny procesný postup súdu nadobudnúť intenzitu vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. spočívajúcej aj v porušení práva na spravodlivý proces. Podstatné však je, že tieto vady sú spôsobilým odvolacím dôvodom len za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd tento odvolací dôvod uplatnený žalobcom považoval za neopodstatnený, nakoľko je zrejmé, že v danom prípade nedošlo k žiadnemu pochybeniu v procesnom postupe súdu. Z obsahu spisu ako aj samotného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (odsek 3) vyplýva, že uznesením č. k. 5C/165/2013-132, zo dňa 17.9.2014 bolo konanie v časti o zaplatenie 40.572,93 eura zastavené a teda predmetom konania ostal nárok žalobu na zaplatenie 292.939,11 eura s príslušenstvom. Ak napriek tomu súd prvej inštancie v záhlaví napadnutého rozhodnutia uviedol pôvodnú výšku istiny, ide o zrejmu chybu v písaní, ktorú možno napraviť postupom podľa § 224 C. s. p.

22. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonanie dôkazu - vyžiadanie vyjadrenia od správcu konkurznej podstaty o stave konkurzu a pravdepodobnosti uspokojenia pohľadávky žalobcu v napadnutom rozsudku odôvodnil inak ako na pojednávaní 9.12.2020 a odôvodnenie súdu prvej inštancie je nepresvedčivé, čím malo dôjsť k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. odvolací súd predovšetkým uvádza, že relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle § 365 ods. 1 b) C. s. p. sú (i) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a (ii) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, pričom vyššie citované ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť odvolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa teda rozumie nesprávny

(vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva z konštantnej judikatúry Najvyššieho a Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

23. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu, resp. vykonanie iného dôkazu na zistenie skutkového stavu veci, nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom (R 6/2000). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu a nie strany sporu (§ 185 ods. 1 C. s. p.). Ak teda v priebehu konania súd nevykoná všetky navrhnuté dôkazy na zistenie skutkového stavu a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 220 ods. 2 C. s. p.), nezakladá to vadu konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p., pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strana mohla uplatniť, avšak v dôsledku procesného postupu súdu z nich bola vylúčená. K znemožneniu uplatnenia procesných práv, ktoré strana mohla uplatniť, avšak v dôsledku procesného postupu súdu z nich bola vylúčená potom už vôbec nemožno považovať to, že súd nevykonanie dôkazu v priebehu konania odôvodní inak, ako sa s touto otázkou napokon obligatórne vysporiada v odôvodnení rozsudku, nakoľko súd ani nie je povinný v priebehu konania uvádzať konkrétne dôvody, pre ktoré sa rozhodol navrhnutý dôkaz nevykonať.

24. Pokiaľ ide o tú časť odvolacej argumentácie žalobcu, ktorá sa týkala nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, resp. arbitrárnosti poslednej vety odseku 16 napadnutého rozsudku, odvolací súd uvádza, že obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

25. V prípade nepreskúmateľnosti rozsudku ide o takú vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavuje tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. Je síce pravdou, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP, avšak táto judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, vrátane takého, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Súd musí odpovedať na podstatné a právne významné skutočnosti a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie ich existencie, inak by sa dostal mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktorý proces je chránený nielen čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale i čl. 6 ods. 1 Dohovoru s tým, že súčasťou obsahu týchto základných práv je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vo väzbe s predmetom konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 119/2009, III. ÚS 95/2006, III. ÚS 260/2006). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka konania (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 165/2011). Preskúmaním tejto časti odvolacieho argumentu žalobcu odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako celok spĺňa požiadavky zákonného ustanovenia § 220 ods. 2 C. s. p. týkajúci sa náležitosti odôvodnenia rozsudku, nakoľko je zrejmé, že súd prvej inštancie právny názor vyjadrený v odseku 16 napadnutého rozsudku uviedol iba nad rámec nosného dôvodu, pre ktorý žalobu zamietol.

26. Pokiaľ žalobca námietku - nevykonanie dôkaz vyžiadaním si vyjadrenia od správcu konkurznej podstaty O. O. o stave konkurzu a pravdepodobnosti uspokojenia pohľadávky žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia - použil aj v súvislosti s uplatnením odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) C. s. p. (súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), čím mal zabrániť skutočnosti rozhodujúcej pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby v otázke výšky škody, ktorú v dôsledku toho nebolo možné zistiť a ustáliť, odvolací súd opätovne pripomína, že súdna prax je jednotná v názore, že k procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03); súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 C. s. p.).

27. Vo všeobecnosti zároveň platí, že dokazovanie súd vykonáva na pojednávaní (§ 188 C. s. p.), ktoré sa nariaďuje za účelom prejednaní veci (zásada priamosti a ústnosti). Nariadenie pojednávania na prejednanie veci je pravidlom (§ 177 ods. 1). Za dôkaz v civilnom procese (§ 187 C. s. p.) môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Jedným z dôkazných prostriedkov výslovne vymenovaných v § 187 C. s. p. je listina. Dôkaz listinou súd vykonáva v súlade s § 204 C. s. p. spravidla tak, že sudca listinu na pojednávaní prečíta alebo oznámi jej obsah (tzv. konštatovanie listiny). Oznámenie obsahu listiny sa uskutočňuje v prípade, ak by obsiahlosť údajov zachytených v listine vyžadovala neprimerane dlhý čas na vykonanie dôkazu čítaním listiny, resp. ak to vo vzťahu k dokazovaným skutočnostiam postačuje. Tieto spôsoby vykonania dôkazu listinou nie sú nutné v prípade, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený, a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené. Ide o podmienky, ktoré musia byť splnené súčasne. Jednak musí byť odpis listiny strane sporu v priebehu konania doručený a zároveň strana, ktorá listinu nepredložila, listinu alebo jej obsah nespochybnila. Súd - s výnimkou uvedenou v § 185 ods. 2, ods. 3 C. s. p. - vykonáva iba tie dôkazy, ktoré strany sporu navrhli.

28. Žalobca zrejme prehliada, že nie je povinnosťou súdu obstarávať dôkazy v prospech strany; súd vykonáva dôkazy, ktoré strana navrhne a predloží na vykonanie. Za účelom vykonania dôkazu listinou je potrebné ju predložiť súdu. V prípade, ak strana sporu síce navrhne vykonanie dôkazu, avšak tento nemá k dispozícii a ani nemá možnosť si dôkaz obstaráť sama, Civilný sporový poriadok zakotvuje tzv. edičnú povinnosť, ktorá je upravená v § 189 C. s. p. Súd teda môže (ide o fakultatívnu možnosť) poskytnúť strane súčinnosť pri získaní dôkazného prostriedku postupom podľa § 189 C. s. p. ak strana (i) navrhla na preukázanie svojich tvrdení dôkaz, ktorý nemá k dispozícii, pretože ho má v dispozícii tretia osoba, (ii) objektívne nie je v možnostiach strany dôkaz od tretej osoby získať, resp. tretia osoba, ktorá má dôkaz v dispozícii ho odmieta strane poskytnúť, (iii) dôkaz je nevyhnutný pre zistenie skutkového stavu veci, (iv) strana označí subjekt, ktorému má súd uložiť, aby dôkaz predložil. Všetky uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne, pretože v prípade, ak by splnené neboli a súd by iniciatívne obstarával dôkazy v prospech jednej sporovej strany, takáto vlastná iniciatíva súdu by bola spôsobilá vystaviť súd riziku porušenia zásady neustrannosti súdu, ale aj rovnosti procesných strán.

29. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (konkrétne odsek 5) vyplýva, že súd prvej inštancie nevykonával žalobcom navrhovaný dôkaz - vyžiadanie si vyjadrenia od správcu konkurznej podstaty, nakoľko toto považuje za nadbytočné a nevhodné a to aj so zreteľom na fakt, že takýto dôkaz si mohol žalobca ako veriteľ pohľadávky prihlásenej do konkurzného konania obstaráť sám a mohol ho predložiť súdu. Žalobca teda celkom neopodstatnene vyčíta súdu prvej inštancie, že nevykonával ním navrhnutý dôkaz, nakoľko žalobca žiaden dôkaz na vykonanie, súdu prvej inštancie nepredložil. Možno zároveň súhlasiť so súdom prvej inštancie, že vyjadrenie od správcu konkurznej podstaty o stave konkurzu a pravdepodobnosti uspokojenia pohľadávky žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia, ani nemohlo byť spôsobilým priniesť relevantné skutkové zistenia pre záver súdu prvej inštancie o vzniku škody, nakoľko štádium konkurzného konania, či pravdepodobnosť uspokojenia pohľadávky žalobcu v konkurznom konaní vznik škody nepreukazuje. Podstatným totižto je, že žalobca má rovnakú pohľadávku z bezdôvodného obohatenia voči O.P. O., o ktorej tvrdí, že si ju riadne uplatnil vzájomnou žalobou v konaní vedenom na Okresnom súde Senica pod. sp. zn. 8Cb/17/2013 a následne v prebiehajúcom konkurznom konaní proti úpadcovi - O. O., pričom súd prvej inštancie správne uzavrel, že nárok na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci môže byť voči štátu úspešne uplatnený

len vtedy, ak nemôže poškodený úspešne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je povinný plniť (podobne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 128/2019, 2 Cdo 48/2020).

30. Odvolací súd v tejto súvislosti, nad rámec vyššie uvedeného dodáva, že z hľadiska posúdenia vzniku škody nemôže byť relevantný ani samotný výsledok konkurzného konania, ako sa nesprávne domnieva žalobca. Ak si totižto žalobca riadne a včas uplatnil pohľadávku v konkurznom konaní a táto sa stala súčasťou zoznamu pohľadávok, potom zoznam pohľadávok je po zrušení konkurzu priamo exekučným titulom (I. ÚS 273/08-29), keďže podľa § 105 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 7/2005 Z. z.), na základe výpisu zo zoznamu pohľadávok možno aj po zrušení konkurzu podať návrh na výkon rozhodnutia alebo exekúciu pre zistenú pohľadávku, ktorú úpadca v lehote určenej správcom výslovne nenamietol. Žalobca tiež tvrdil, že si vzájomnou žalobou uplatnil svoju pohľadávku proti O. O. na Okresnom súde Senica a toto konanie bolo vyhlásením konkurzu na dlžníka prerušené. Zo znenia § 47 ods. 4 zákona č. 7/2005

Z. z., na ktoré žalobca poukazoval pritom vyplýva, že v konaniach prerušených podľa odseku 1 možno pokračovať na návrh správcu; správca sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu. Ak návrh (správcu) na pokračovanie v konaní nie je podaný do konca prvej schôdze veriteľov, súd vyzve správcu a dlžníka, prípadne nerozlučných spoločníkov na strane dlžníka na jeho podanie v lehote nie kratšej ako 30 dní. Ak správca v určenej lehote nevyjadrí s pokračovaním v konaní súhlas, súd pokračuje v konaní s dlžníkom, ak pokračovanie v konaní v určenej lehote navrhne dlžník alebo prípadní nerozluční spoločníci dlžníka. Nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní v určenej lehote má účinky späťvzatia žaloby. Z citovaného zákonného ustanovenia teda možno vyvodiť, že 1) v konaniach prerušených podľa odseku 1 možno pokračovať na návrh správcu; 2) ak je správca nečinný a návrh na pokračovanie v konaní nepodá do konca prvej schôdze veriteľov, môže správca alebo dlžník navrhnuť pokračovanie v konaní na výzvu súdu. Ak správca alebo dlžník nereagujú na výzvu súdu, má nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní v lehote určenej súdom účinky späťvzatia žaloby. Z uvedeného teda nevyplýva, ako sa nesprávne domnieva žalobca, že v dôsledku púheho nepodania návrhu správcu na pokračovanie v konaní nastanú účinky späťvzatia žaloby. Účinky späťvzatia žaloby nastávajú len vtedy, ak správca alebo dlžník nereagujú na výzvu súdu. Pokiaľ však správca ani dlžník neboli súdom vyzvaní na podanie návrhu na pokračovanie v konaní, potom zverejnením oznámenia o právoplatnosti uznesenia o zrušení konkurzu, zanikajú účinky konkurzu a to (okrem iného) aj tie, ktoré nastali podľa § 47 zákona č. 7/2005 Z. z. (§ 102 ods. 5 zákona č. 7/2005 Z. z.). Súd teda aj po zrušení konkurzu, pokiaľ tomu nebránia iné skutočnosti, pokračuje v konaní, ktoré bolo v dôsledku vyhláseného konkurzu prerušené. V nadväznosti na konkurenciu vyššie uvedeného § 105 zákona č. 7/2005 Z. z. a konania, ktoré bolo v dôsledku konkurzu prerušené, zároveň možno uviesť, že súdna prax dospela k záveru, že výpis zo zoznamu pohľadávok nepredstavuje prekážku, ktorá by po zrušení konkurzu bránila prejednaní sporu o rovnaké plnenie pred orgánom, do ktorého právomoci také prejednanie patrí (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Odo 265/2001, sp. zn. 29 Cdo 2780/2000).

31. A pretože žalobca v podanom odvolaní ďalej neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie; ďalšie odvolacie námietky žalobcu preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd na uvedenom základe napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

32. Žalobca podal odvolanie aj proti výroku uznesenia (tvoriaceho však súčasť napadnutého rozsudku), ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania z dôvodu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil.

33. Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu aj v tejto časti a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania je potrebné odmietnuť.

34. Podľa § 355 ods. 2 C. s. p. proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa. Civilný sporový poriadok v § 357 pripúšťa odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,

- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

35. Podľa § 386 písm. c) C. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

36. Civilný sporový poriadok proti uzneseniu v zásade odvolanie nepripúšťa, prípustné je len v tých prípadoch, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 357. Uznesenie, ktorým súd zamietol návrh na prerušenie konania podľa § 164 C. s. p. nie je uvedené medzi uzneseniami, proti ktorým je odvolanie prípustné [odvolanie je prípustné iba proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie prerušené podľa § 164 C. s. p. a § 162 ods. 1 písm. a) C. s. p.] z čoho vyplýva, že proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie nie je prípustné.

37. Odvolací súd preto odvolanie žalobcu proti uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania podľa § 386 písm. c) C. s. p. odmietol.

38. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 C. s. p.) rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mala vo veci plný úspech.

39. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).